

Arrest

nr. 301 730 van 19 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het VGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk daar hij in Roemenië reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend. Hij slaagde er niet in elementen aan te brengen waaruit kon blijken dat de bescherming die hij aldaar werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het arrest nr. 228.507 van 6 november 2019.

Op 16 januari 2020 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. Hij verklaarde niet naar Roemenië te kunnen terugkeren en verwees hiervoor naar het feit dat hij destijds mishandeld en bestolen zou zijn door de politie. Tevens verklaarde hij dat hij in Roemenië geen financiële of medische steun kon verkrijgen. Ter staving van zijn aanvraag heeft verzoeker een medisch attest voorgelegd. De commissaris-generaal verklaarde dit volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bij beslissing van 21 februari 2020, daar verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans dat hij in aanmerking kwam voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet aanzienlijk groter maakten. Verzoekers beroep bij de Raad werd op 10 september 2020 verworpen bij arrest met nummer 240.678.

Vervolgens diende verzoeker op 16 december 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 mei 2021 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker afstand had gedaan van zijn derde asielaanvraag. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

Op 2 juni 2021 diende verzoeker een vierde beschermingsverzoek in waarbij hij verklaarde dat aangezien hij in België geen opvangplaats had gekregen hij op 28 december 2020 naar Nederland vertrok waar hij in een opvangcentrum is verbleven. Tevens verklaarde verzoeker dat hij in december 2019 naar de Roemeense ambassade te Brussel te zijn gestapt om nieuwe verblijfsdocumenten aan te vragen daar zijn Roemeense verblijfs- en identiteitskaart verloren en vervallen waren. Op 23 juni 2021 verklaarde de commissaris-generaal ook verzoekers vierde beschermingsverzoek niet-ontvankelijk. Op 2 februari 2022 verwierp de Raad het door verzoeker ingediende beroep bij arrest met nummer 267.700.

Ook zijn vijfde beschermingsverzoek, ingediend op 17 februari 2022, werd door de commissaris-generaal op 16 mei 2022 niet ontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen elementen had aangereikt die die een ander licht konden werpen op de appreciatie van het CGVS. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 277.802 van 23 september 2022.

In het kader van zijn huidig zesde verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de slechte levensomstandigheden in Roemenië. Hij verklaart dat hij er geen adequate medische behandeling zou krijgen en dat hij nog steeds aan het wachten is op het antwoord van de Roemeense ambassade te Brussel naar aanleiding van zijn vraag tot vernieuwing van zijn Roemeense verblijfsdocumenten. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij medische stukken neer met betrekking tot zijn gehoorproblemen en een attest van een klinisch psycholoog van 19 december 2022 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker aan PTSD lijdt.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Roemenië en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer over de vluchtelingenstatus geniet in Roemenië.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Duitsland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Waar de vorige verzoeken werden afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Verzoeker stelt in de eerste plaats in zijn verzoekschrift dat hij niet gehoord werd door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker haalt vervolgens aan dat niet zou zijn aangetoond dat hij actueel nog steeds internationale bescherming - met bijhorend verblijfsrecht - zou genieten in Roemenië. Hij betoogt dat de commissaris-generaal dit gegeven niet onderzocht heeft. In dat verband verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 277.802 van 23 september 2022 in het kader van verzoekers vijfde beschermingsverzoek waarin deze kwestie reeds aan de orde is gekomen en waarbij de Raad oordeelde dat dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat verzoekers beschermingsstatuut in Roemenië niet meer geldig zou zijn of dat hij niet opnieuw tot een verblijf in dat land zouden worden toegelaten. Zoals reeds aangegeven in punt 4 het is aan de verzoeker om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van zijn vluchtelingenstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoeker ook bij huidig verzoek in gebreke blijft om dergelijke elementen voor te leggen. Waar verzoeker zijn gezondheidsproblemen aankaart en ter staving hiervan medische documenten neerlegt merkt de Raad op dat deze documenten volledig in lijn liggen van de andere medische stavingstukken die hij bij zijn vorige beschermingsverzoek heeft neergelegd. De Raad oordeelde hieromtrent in zijn arrest nr. 277.802 van 23 september 2022 dat verzoeker het niet aannemelijk maakte dat hij omwille van het vertonen van kenmerken van PTSD over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Roemenië, te doen gelden. Hoe dan ook toont verzoeker hiermee niet aan dat hij in Roemenië geen toegang zal hebben tot eventuele medische/psychologische ondersteuning/opvolging.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij via de Roemeense ambassade de vraag heeft gesteld om een verlenging te verkrijgen van zijn Roemeense verblijfstitel en dat hieraan geen gevolg werd gegeven dient

opgemerkt dat dit louter verzoekers verklaringen zijn die niet worden ondersteund wordt door enig stavingstuk.

6. Uit de informatie, die door verzoekende partij toegevoegd werd aan de aanvullende nota, blijkt dat de deelnemers van het onderzoek op basis waarvan dit rapport geschreven werd, stellen dat vluchtelingen in principe dezelfde rechten hebben als Roemeense burgers op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg ("The integration of refugees in Romania: a non-preferred choice", november 2021, p. 25). Hoewel de toegang tot de arbeidsmarkt in principe dus gelijk is, is het voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties zoals dokters in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Begunstigden van internationale bescherming kunnen deelnemen aan integratieprogramma's en deze personen integreren zich succesvol in de Roemeense maatschappij en er wordt gesteld dat Roemenië als land sterke ondersteuning biedt bij de integratie van vluchtelingen ("The integration of refugees in Romania: a non-preferred choice", november 2021, p. 19 en 22). Tijdens dit integratieprogramma krijgen internationaal beschermden een toelage voor de duur van het integratieprogramma. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt al is die in de praktijk niet altijd aanwezig (AIDA, "Country Report Romania, Update 2020", april 2021, p. 164-165). Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden en voor een periode van 12 maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma (AIDA, "Country Report Romania, Update 2020", april 2021, p. 172). Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit weigeren om veiligheidsredenen aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië (AIDA, "Country Report Romania, Update 2020", april 2021, p. 150). Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor 2 jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, "Country Report Romania, Update 2020", april 2021, p. 149). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). Uit de bijkomende informatie bijgebracht door de verzoekende partij in de aanvullende nota blijkt dit evenmin.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Roemenië, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Roemenië. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Roemeense overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Hoewel de bronnen vermeld in de aanvullende nota, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Roemenië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekers loutere verwijzing naar de socio-economische situatie in Roemenië, het ontbreken van adequate medische verzorging werden reeds beoordeeld in kader van zijn voorgaande beschermingsverzoeken.

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en de arresten van de Raad.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormeld verdragsartikel niet aan de orde.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

9. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Roemenië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Roemenië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Bijgevolg kunnen de verklaringen van verzoeker omtrent zijn psychologische problemen in Duitsland ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. De middelen van verzoeker lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP bevestigt dat zij het statuut heeft in Roemenië, maar dat een menswaardig bestaan er onmogelijk is. Ze vertrok uit Roemenië in 2018, dit na terugdrijving uit Duitsland. Ze is er inmiddels 5,5 jaar weg en heeft geen documenten om er terug te keren. De algemene situatie in Roemenië is niet goed voor haar, ze werd er slecht behandeld, ze heeft er geen netwerk om op terug te vallen, noch een huis... ze loopt het risico op verregaande deprivatie.

Ze woont, werkt en is intussen religieus getrouwd in België met de vrouw die meegekomen is ter terechtzitting. Ze heeft een zus in België. Ze werkt als vrijwilliger in de zorg en volgt Nederlandse lessen. Ze heeft respect voor iedereen en kent hier geen problemen. Ze wil graag haar leven hier opbouwen. Ze gaat ervan uit dat België haar niet zal scheiden van haar echtgenote. Jammer genoeg kan ze niet officieel werken want ze kan geen BTW-nummer krijgen, zoniet zou ze nu aan de slag zijn want werkgevers willen haar hier graag houden.

VzP legt een aanvullende nota neer”.

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 september 2023.

5.1. De Raad brengt in herinnering dat het, zoals in de beschikking al werd aangegeven, verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming betreft. Verzoeker diende huidig zesde verzoek in op 4 november 2022, oftewel net iets meer dan een maand later na het arrest nr. 277 802 van de Raad van 23 september 2022. Daarbij werd verzoekers beroep verworpen tegen de beslissing van het CGVS waarbij zijn vorig, vijfde verzoek om internationale bescherming werd verworpen om dezelfde reden als nu het geval is, met name bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Wat betreft verzoekers vijf vorige verzoeken om internationale bescherming, verwijst de Raad naar de beslissingen van het CGVS en de arresten van de Raad die in het kader hiervan werden genomen, en waarvan een overzicht wordt gegeven in de beschikking.

5.2. De Raad wijst er vervolgens op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker blijft hier echter in gebreke, door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en algemene opmerkingen te formuleren zoals aangaande zijn situatie hier in België, welke *in casu* echter niet relevant is in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (*infra*).

Verzoeker laat echter geheel na om ter zitting ook maar enigszins concreet in te gaan op en enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot de inhoud van de beschikking van 12 september 2023, waarbij wordt vastgesteld dat en concreet wordt toegelicht waarom hij bij zijn huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen lijkt aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen. Hij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die thans anders doen oordelen dan in de beschikking.

5.3. Ter zitting bevestigt verzoeker dat hij een internationale beschermingsstatus heeft in Roemenië.

Verzoekers verklaringen ter terechtzitting dat hij in 2018 uit Roemenië vertrok en er inmiddels 5,5 jaar weg is en geen documenten heeft om terug te keren, dat de algemene situatie in Roemenië niet goed is voor hem en hij er slecht werd behandeld en in Roemenië geen netwerk heeft om op terug te vallen, noch een huis en hij het risico loopt op verregaande deprivatie, betreft alle elementen die reeds eerder door verzoeker werden aangebracht, waarmee reeds terdege werd rekening gehouden bij zijn opeenvolgende eerdere verzoeken om internationale bescherming en waarover reeds omstandig werd geoordeeld. Het betreft derhalve geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming in België.

Verzoeker gaat, zo wordt herhaald en beklemtoond, bovendien niet in het minst in op hetgeen hierover in de beschikking wordt (vast)gesteld, zoals waar o.a. wordt opgemerkt dat het aan verzoeker zelf toekomt en niet aan het CGVS om het bewijs te leveren dat hij in Roemenië niet langer internationale bescherming geniet, waartoe hij in gebreke blijft, dat zijn betoog dat hij via de Roemeense ambassade de vraag heeft gesteld om een verlenging te verkrijgen van zijn Roemeense verblijfstitel en dat hieraan geen gevolg werd gegeven louter verklaringen betreft die niet worden ondersteund door enig stavingstuk, en dat zijn (verwijzing (in het verzoekschrift) naar de) socio-economische situatie in Roemenië, en het ontbreken van adequate medische verzorging reeds beoordeeld werden in kader van zijn voorgaande beschermingsverzoeken.

Wat betreft verzoekers algemene opmerkingen ter zitting dat de algemene situatie in Roemenië niet goed is voor hem en hij er slecht werd behandeld en een menswaardig bestaan er onmogelijk is, geeft verzoeker zelf aan inmiddels meer dan vijf jaar en een half weg te zijn uit Roemenië, waardoor zijn argumentatie omtrent de algemene situatie aldaar niet op recente eigen persoonlijke ervaringen berust.

Daarnaast dient er in dit verband op te worden gewezen dat (reeds) bij verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat hij niet of nauwelijks pogingen heeft gedaan om in Roemenië als begunstigde van internationale bescherming daadwerkelijk een leven en een toekomst op te bouwen.

Bij arrest nr. 228 507 van 6 november 2019 werd in dit verband vastgesteld en gemotiveerd:

“Verzoekende partij maakt immers niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij slechts een korte tijd in Roemenië verbleef, in het bijzonder na het verkrijgen van internationale bescherming aldaar, en dat uit haar verklaringen en gedragingen geenszins een wil of intentie blijkt om er een duurzaam leven op te bouwen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande pertinent het volgende opgemerkt: “Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Roemenië reeds na anderhalve maand, en quasi direct na de toekenning van de vluchtelingenstatus, heeft verlaten (CGVS, p. 4). In die periode van anderhalve maand heeft u steeds in een opvangcentrum in Boekarest verbleven (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u in die periode heeft nagelaten navraag te doen naar het bestaan van organisaties die medische bijstand bieden aan vluchtelingen en nieuwkomers, en andere mogelijkheden voor medische bijstand. Kort na het ontvangen van de vluchtelingenstatus reisde u door naar Duitsland (CGVS, p. 4 en 6). Het is dan ook opmerkelijk dat u het ontbreken van medische hulp inroept als reden waarom u niet terug kan keren naar Roemenië. Daarnaast haalt u ook aan dat u uit Roemenië vertrokken bent omdat er geen werk was en u er de taal niet kon leren. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw sociaalassistent u wel degelijk naar een leerkracht heeft gebracht waar u met nog tien anderen Roemeens kon leren. Tien dagen later zou u de volgende les krijgen. U bent echter uit Roemenië vertrokken omdat uw leerkracht u gezegd zou hebben dat het er niet veilig was en dat er geen werk en geld was. U heeft geen pogingen ondernomen om werk te zoeken omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 6). Dat u nauwelijks enige actie hebt ondernomen om de lokale taal te leren of werk te zoeken en quasi meteen na het ontvangen van uw verblijfsdocumenten hebt besloten om Roemenië te verlaten, plaatst evenwel grote vraagtekens bij uw bereidheid om er een toekomst op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u tijdens uw tweede verblijf in Roemenië, van midden januari tot midden februari 2018, verdere pogingen hebt ondernomen om er de taal te leren of er werk te vinden. U stelt dat u bij aankomst het opvangcentrum hebt gecontacteerd waar u eerst had

verbleven. Daar kon u echter niet langer terecht (CGVS, p. 8). Aangezien u in 2016 vrijwillig dat centrum had verlaten en u zich niet langer in de asielpcedure bevond aangezien u reeds de vluchtelingenstatus was toegekend, is het echter volstrekt normaal dat u geen onderdak kreeg in een opvangcentrum voor asielsezoekers. Gevraagd naar uw activiteiten in de daaropvolgende 20 dagen toen u onderdak kreeg bij de Syrische vrienden van uw neef, verklaarde u enkel dat u toen niets speciaals hebt gedaan. Op de vraag of u in die periode hebt gezocht naar taallessen of werk, of iets hebt ondernomen om een toekomst op te bouwen in Roemenië, stelde u enkel dat men geen werk kan vinden als men de taal niet kent (CGVS, p. 7). Uw korte verblijven in Roemenië, alsook uw gebrek aan initiatief, doen uitschijnen dat u geen enkele moeite gedaan heeft om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Roemenië. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u veel pogingen hebt ondernomen om werk, taallessen of medische hulp te bekomen in Roemenië. Uw kennis over organisaties die medische hulp bieden is immers zo goed als onbestaande.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze maakt niet aannemelijk een doorgedreven poging te hebben ondernomen om in Roemenië een duurzaam leven op te bouwen, door er bijvoorbeeld inspanningen te leveren om er de taal te leren en werk te zoeken. Dit blijkt allerm minst uit haar verklaringen en handelen. Haar argumentatie ter zitting omtrent de onmogelijkheid om de taal te leren, is gelet op voorgaande vaststellingen niet aannemelijk. Het steunt niet op ernstige pogingen van verzoekende partij om effectief de taal te willen leren, laat staan concrete hindernissen die het haar onmogelijk zouden hebben gemaakt om de Roemeense taal aan te leren.”

Met zijn algemene verwijzing ter zitting naar de algemene situatie in Roemenië die volgens hem niet goed is voor hem en de blote bewering dat hij er slecht werd behandeld, verliest verzoeker volledig zijn eigen handelen uit het oog, of eerder nalaten te handelen in Roemenië om er de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te (trachten te) laten gelden.

De Raad benadrukt in dit verband dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

Met zijn algemene opmerking dat hij geen huis heeft in Roemenië toont verzoeker niet aan dat hij er als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de woningmarkt, dat zijn situatie wat betreft het vinden van een woonst verschilt van Roemeense staatsburgers en dat hij er geen onderdak zou kunnen vinden, mits uiteraard het zelf zetten van de nodige stappen hiertoe. Het feit dat een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat in die lidstaat op een bepaald moment zelf verantwoordelijk wordt gesteld voor het zelfstandig zoeken naar huisvesting kan niet aanzien worden als een vorm van onredelijke behandeling of discriminatie en houdt geen schending in van verzoekers grondrechten. Het komt verzoeker toe de middelen die zijn status en het recht hem hiertoe bieden in Roemenië te benutten en uit te putten, hetgeen allerm minst het geval is.

Waar verzoeker op zitting op algemene wijze opmerkt dat hij er een risico loopt op verregaande deprivatie, is dit niets meer dan een zoveelste algemene herhaling van die bewering, waarover reeds veelvuldig werd opgemerkt dat verzoeker dit *in concreto* dient aan te tonen en telkenmale werd vastgesteld dat hij dit nalaat. Het spreekt voor zich dat het blijven herhalen en volharden in al eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten geen ander licht werpt op hetgeen hierover reeds concreet werd vastgesteld en geoordeeld.

5.4. Verzoeker geeft, met zijn handelswijze en zoals ook uitdrukkelijk uit zijn verklaringen ter zitting blijkt, duidelijk aan en te kennen dat hij met huidige procedure zijn verblijf in België wenst te bestendigen en verlengen. Verzoeker verliest hierbij duidelijk het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming uit het oog. De Raad benadrukt dat verzoeker reeds over internationale bescherming in Roemenië beschikt, dat bij voormeld arrest van november 2019 werd vastgesteld dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op die bescherming aldaar, en dat tot op heden geen nieuwe elementen voorliggen of feiten aan de orde zijn die anders doen besluiten.

5.5. Ter zitting legt verzoeker per aanvullende nota enkele documenten neer die hij in die nota omschrijft als volgt:

- Bewijs van werk Zorg Tielt
- Opleiding Nederlands.

Het heeft betrekking op lessen Nederlands die hij volgt en het feit dat hij onbezoldigd vrijwilligerswerk doet. Hij wordt als een flexibele, leergierige en gedreven vrijwilliger omschreven.

Verzoekers situatie en integratie hier in België, met name het feit dat hij hier woont, vrijwilligerswerk doet, Nederlandse les volgt en voorts het feit dat hij intussen religieus getrouwd is en hier een zus heeft wonen, zijn ter zake echter niet van belang.

Verzoeker geniet immers internationale bescherming in Roemenië waardoor de door hem in het kader van huidig (vijfde) volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen dienen te worden onderzocht en beoordeeld in het licht van de bescherming die hij in Roemenië geniet. In de beschikking van 12 september 2023 werd er in dit verband al op gewezen dat *“Waar de vorige verzoeken werden afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.”*

Verzoekers verklaringen ter zitting omtrent zijn werkzaamheden als vrijwilliger en de taallessen die hij hier in België volgt en het feit dat hij hier officieel wil werken en een leven wil opbouwen, getuigen van een werkwillegheid en wil om zich te integreren en een toekomst uit te bouwen, hetgeen lovenswaardig is en aan te moedigen valt, daar waar eerder bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat van een dergelijke intentie, laat staan zulke (ernstige) inspanningen geen sprake was in Roemenië, gelet in het bijzonder ook op zijn snelle vertrek aldaar na het verkrijgen van internationale bescherming en de ermee gepaard gaande documenten.

Het gegeven dat verzoeker intussen religieus getrouwd is, wijzigt niets aan de bescherming die hij in Roemenië geniet. Wat betreft zijn opmerking dat hij ervan uitgaat dat België hem niet van zijn echtgenote zal scheiden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits voldaan wordt aan de wettelijke voorwaarden, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden.

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 september 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS